

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 2919/17
11.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Иванке Спаховић, као председника већа, судије Јелене Вилдовић Живковић и судије Невена Вукашиновића, као чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Милан Гуцуња, адвокат из Новог Сада, против туженог "Равнаја" ад, Мали Зворник, кога заступа Срђан Илинчић, адвокат из Београда, ради стицања без основа, вредност предмета спора по тужби 300.923.576,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 36 П. 2226/14 од 23.04.2015 године, вредност преосталог ожалбеног дела одлуке 72.109.177,11 динара са спп, у седници већа одржаној дана 11.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 36 П. 2226/14 од 23.04.2015 године у ставу I изреке, у делу којим је одбијен тужбени захтев за обавезивање туженог на исплату износа од 72.109.177,11 динара са законском затезном каматом од 29.01.2010 године до исплате, и у ставу II изреке .

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове поступка по ревизији у износу од 484.860,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема ове одлуке.

Образложење

Наведеном пресудом првостепеног суда одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 300.923.576,00 динара са законском затезном каматом од 29.01.2010 године до исплате, и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.194.465,00 динара.

Тужилац је против ове пресуде изјавио благовремену жалбу, из свих законских разлога. Указао је на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, као и у чему се састоји погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна примена материјалног права. Предложио је да се жалба усвоји и првостепена пресуда преиначи.

У одговору на жалбу тужени је оспорио наводе жалбе тужиоца и тражио трошкове другостепеног поступка.

Пресудом овога суда 1 Пж. 4963/15 од 10.02.2016 године делимично је одбијена жалба тужиоца као неоснована и потврђена првостепена пресуда у ставу I изреке, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за обавезивање туженог на исплату износа од 228.814.398,89 динара са законском затезном каматом од 29.01.2010 године до исплате и одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка. У ставу II изреке првостепена пресуда је преиначена у делу става I изреке којим је одбијен тужбени захтев за исплату износа од 72.109.177,11 динара са законском затезном каматом од 29.01.2010 године и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 72.109.177,11 динара са законском затезном каматом од 29.01.2010 године до исплате и да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 553.467,00 динара. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 52.300,00 динара.

Против другостепене пресуде и тужилац и тужени су изјавили ревизије Врховном касационом суду. Тужени је у изјављеној ревизији опредељено тражио трошкове поступка по ревизији.

Пресудом Врховног касационог суда Прев. 155/16 од 03.11.2016 године одбијена је као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против става I изреке пресуде овога суда Пж. 4963/15 од 10.02.2016 године, док је по ревизији туженог предметна пресуда укинута у ставу II и III изреке и предмет у том делу враћен овом суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку одлучивања о изјављеној жалби тужиоца, о делу тужбеног захтева обухваћеног ставом II изреке пресуде овога суда Пж. 4963/15 од 10.02.2016 године, на основу овлашћења из чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да изјављена жалба тужиоца није основана.

Према стању у списима, предмет преосталог захтева тужиоца, о коме није правоснажно одлучено, је повраћај уплаћених средстава на име извршења обавезе инвестирања за другу годину реализације уговора о продаји друштвеног капитала туженог као субјекта приватизације, на име стицања без основа, јер је уговор о продаји друштвеног капитала раскинут, у износу од 72.109.177,11 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Првостепени суд је, на основу навода странака и изведених доказа, утврдио да је тужилац са Агенцијом за приватизацију Републике Србије, дана 04.07.2007 године закључио уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције туженог као субјекта приватизације и то продаји 70% друштвеног капитала. Уговором је била предвиђена обавеза инвестирања тужиоца у субјект приватизације у укупном износу од 292.608.000,00 динара, односно 3.576.590,00 еура, и то у другој години износа од 1.200.000,00 еура. Одредбом чл. 7 тачка 2 уговора је било предвиђено да у случају раскида уговора због неиспуњења уговорних обавеза од стране купца, купац као несавесна страна губи право на повраћај плаћеног износа на име купопродајне цене и сва права и потраживања по основу уговора. Анексом 1 Уговора о продаји друштвеног капитала од 30.04.2009 године извршена је измена основног уговора у погледу обавезе инвестирања за другу годину, тако што је уговорена обавеза тужиоца као купца да предвиђени износ од 1.200.000,00 еура инвестира у обртна средства субјекта приватизације. Из прегледа картице конта туженог на дан 30.09.2010 године првостепени суд је утврдио да су на конту 4103- уплате власника за инвестиције, евидентиране уплате власника у укупном износу од 300.923.576,00 динара а из фотокопије налога за уплату произлази да је тужилац у 2008, 2009 и 2010 години,

уплатио износ од 265.028.251,00 динара на име обавезних инвестиција по закљученом уговору. Агенција за приватизацију је дана 01.02.2010 године обавестила тужиоца о раскиду уговора о продаји друштвеног капитала, због неиспуњења обавезе исплате купопродајне цене. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да би тужилац имао право на повраћај средстава остварених од продаје сопствених акција, стечених по основу капитала новим улозима, по одбитку трошкова продаје али како није донео одлуку о повећању основног капитала и емитовању акција, то је изгубио право да потражује износ уплаћен на име инвестирања у првој години трајања уговора. Што се тиче извршеног инвестирања у обртна средства за другу годину трајања уговора, првостепени суд је нашао да тужилац није доказао висину новчаних средстава инвестираних у обртна средства, јер је на рочишту одржаном 25.04.2014 године предложио извођење доказа на ове околности вештачењем од стране вештака економско финансијске струке, али није уплатио предујам на име трошкова вештачења до закључења главне расправе по налогу суда, односно до 23.04.2015 године. Како је на њему био терет доказивања ове чињенице, у смислу чл. 231. Закона о парничном поступку, то је првостепени суд извео закључак да тужилац није доказао које износе и по ком основу, односно за коју намену је уплатио за другу годину инвестирања. Првостепени суд је зато у том делу одбио тужбени захтев као недоказан, а самим тим и као неоснован.

Овај суд је у својој одлуци Пж.4963/15 нашао да тужилац основано указује у жалби да је у одговору на тужбу тужени изричито навео да је тужилац извршио уплату износа од 72.109.177,11 динара у обртна средства, с позивом на картицу конта 4103, на који начин наведени износ представља неоспорену чињеницу. Међутим, по закључку Врховног касационог суда у пресуди Прев. 155/16, тужени у одговору на тужбу није навео које износе је тужилац уплаћивао посебно по годинама инвестирања, па је остало неразјашњено и не може се из ових навода утврдити чињеница да је уопште у другој години инвестирања било улагањем у обртна средства и колико. Врховни касационо суд је такође нашао да је сам тужилац тврдио да је и износ од 72.109.177,11 динара уплатио као инвестиционо улагање, а што произилази из издавања налога тужиоца да се средства за извршење уговорне обавезе књиже на конто, који сходно контном оквиру међународних рачуноводствених стандарда представља конто обавеза које се могу конвертовати у капитал, а не конто на коме се књиже средства зајма.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени суд пази по службеној дужности, регулисане одредбама чл. 374. став 2. тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку. Нису основани жалбени наводи тужиоца да је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је првостепени суд дао јасне разлоге за доношење своје одлуке, и не постоји противречност између образложења првостепеног суда о изведеним доказима и самих доказа у списима предмета.

Овај суд налази да је првостепени суд правилно одлуку засновао на утврђеном чињеничном стању, према прикупљеној процесној грађи, правилно примењујући и правило о терету доказивања из чл. 228. и чл. 231. Закона о парничном поступку у погледу недоказаности висине средстава, уложених у обртна средства за другу годину инвестирања. У ситуацији када је сам тужилац дао налог да се сва уплаћена средства књиже на конту за инвестиције, јер и износ уложен у обртна средства представља извршење обавезе инвестирања за другу годину трајања уговора, а није уплатио предујам по налогу суда за вештачење од стране вештака економске струке на околност утврђења износа средстава употребљених за обртна средства, то за тај део захтева тужилац није доказао висину потраживања.

Из приложених уплатница се ова чињеница не може утврдити, па нису основани жалбени наводи тужиоца да није правилан став првостепеног суда да тужилац није доказао које износе и по ком основу, односно за коју намену је уплатио за другу годину инвестирања. Како је и сам тужилац тврдио да су све уплате извршене по основу измирења обавеза из уговора о продаји друштвеног капитала на име извршења обавезе инвестирања, прокњижавајући и та средства на конто за инвестиције, то и овај суд налази да тужилац не може потраживати предметна средства по неком другом правном односу.

Стога и сви остали жалбени наводи тужиоца не утичу на правилност и законитост донете одлуке првостепеног суда у преосталом делу.

Из напред изнетих разлога, одлучено је као у изреци под I ове одлуке, на основу чл. 390. Закона о парничном поступку.

Како је тужени успео са изјављеном ревизијом, то му припадају тражени трошкови на име састава ревизије у износу од 94.860,00 динара, као и на име судске таксе за ревизију 390.000,00 динара, по важећој АТ и ТТ. Туженом су стога досуђени трошкови у износу од 484.860,00 динара, на основу чл. 153. став 1. Закона о парничном поступку. Овај суд није поново одлучивао о захтеву туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, обзиром да је пресудом овога суда Пж. 4963/15 у ставу IV одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, у ком делу пресуда није укинута.

Из напред наведених разлога, одлучено је као у ставу II изреке ове пресуде.

ЈВЖ/ЖГ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Иванка Спаховић**